

Capitolul 1

Stau singur între patru pereți și simt cum liniștea îmi rupe firmituri din minte, bucată cu bucată. Încerc să evaderez din avalanșa de gânduri, dar nu pot, căci nu au buton de oprire. Îmi ating din când în când fruntea, cu speranța că poate voi găsi un punct sensibil, care să declanșeze liniștea. Mă uit în stânga și văd doar întuneric, apoi în dreapta, nici acolo nu se află lumina de la capătul tunelului. În față... îmi văd doar clipele din viață, cum se scurge una câte una, cum ceasul morții ticăie cu nerăbdare și apoi totul se transformă în scrum. Mai trag un fum cu care să îmi amănesc golul din interior, dar senzația este aceeași. Este aproape 4 dimineața. Mai am trei ore în care aș putea dormi, însă știu că mâine va fi la fel: tot patru pereți care vin din ce în ce mai aproape de golul inimii. Tot un ecran mare care mă va privi în ochi și îmi va zice prin ale lui coduri: asta e viața pe care vrei să o trăiești? Tot aceleași erori nenorocite care mă fac să uit din când în când că sunt doar un ratat. Deși rațiunea intervine și îmi spune că totuși sunt un ratat cu un statut social aparte. Nu toată lumea ajunge aici. Până la urmă îmi trăiesc visul, printre aceleași variabile, funcționalități și template-uri. Însă sunt sigur că pe lista mea imaginară din tinerețe nu se afla și să ajung singur la vârsta asta. Adică ar fi putut fi altfel, dacă maniaca aia nu mi-ar fi întins într-o dimineață actele de divorț. Sunt surprins totuși, nu m-aș fi așteptat niciodată să o facă. Îmi beam liniștit cafeaua și citeam un articol interesant despre cum inteligența artificială va exploda în anii următori. Fix înainte să termin de citit, o aud că deschide ușa. Nu mă sărută, nu mai facem asta de câțiva ani buni, plus că lucrurile astea sentimentalo-afective mă depășesc cu mult. Pur și simplu se așează în capul mesei și mă fixează cu privirea. O întreb: „vrei să îți pun cafea?”, nu pentru că aș fi un gentleman fantastic, ci doar pentru că am simțit că ar vrea cu tot dinadinsul să îmi strice ziua. Nu îmi răspunde. Termin articolul, îmi blochez telefonul și apoi mă îndrept înspre aparatul de cafea. Îi torn jumătate de ceașcă, după care adaug lapte cald, tot pe atât. Îi pun în față licoarea magică. Sper că o va trezi din morți și poate poate o să revină la gânduri mai pașnice. Nu știam ce o frământă. Niciodată nu mi-am bătut capul să îmi dau seama ce se află în mintea

unei femei. Un lucru sigur știu: ele gândesc cu partea emoțională, iar noi gândim cu cea rațională. Este vorba despre echilibru. Și mi-a fost bine cu raționamentul ăsta vreo opt ani de zile, cât am fost căsătoriți, cel puțin din perspectiva mea. Nu m-am comportat niciodată aparte, nu am încercat să o impresionez, am fost eu mereu, iar dacă a avut nevoie de mine, i-am dat din timpul meu, cum am știut eu. Începe să fixeze acum ceașca. Nu se atinge de ea. Imaginează-ți ceea ce vedeam eu: un goblin ciufulit, în pijamale, cu privire de Gandalf. Deja știam răspunsul, așa că nu m-am abținut din a-l verbaliza: au dat rușii năvală sau ce ai? Mi-am dat seama din privirea ei plină de ură că gluma mea nu a fost gustată. M-am retras în dormitor și am început să mă schimb. Când m-am întors înapoi în bucătărie să îi spun că plec, ea căuta nervoasă ceva prin poșetă. Nu știu exact dacă rămăsese fără tampoane, dar eram sigur că de data aceasta o să tac. O întrerup din căutatul comorilor:

- Eu plec. Ne vedem diseară! La cât ajungi?

Fără să îmi răspundă, scoate din geantă o foaie. Mi-o înmânează și îmi spune să o citesc pe drum. Văzând că sunt puțin surprins, îmi răspunde:

- Stai liniștit, nu e scrisoare de dragoste și nici lista de cumpărături. Ar trebui să te grăbești, altfel vei întârzia. Nu știu când vin.

O împachetez și o pun în buzunarul de la spate. Mă îndrept spre parcare, iar înainte de a porni mașina, mă uit peste hârtie. Pe moment, nu am fost surprins și nici mirat. Eram în șoc? Nu, doar îmi repetam constant că e doar o acțiune făcută din impuls și că va regreta decizia luată în cele din urmă. Nu avea cum să se termine. Doar ne-am făcut o promisiune reciprocă... Plus că la vârsta pe care o are, nu mai are foarte multe șanse de a cuceri. Să fim serioși, am fost mereu acolo, chiar și când era imposibilă sau îmi cerea mult mai mult. Asta nu contează? Am demarat în trombă înspre muncă, în timp ce pe fundal ascultam Pink Floyd – Learning to fly.

Seara, înainte de a deschide ușa de la apartament, mă pregăteam pentru o dramă. Însă nu a mai fost nevoie. Își strânse toate lucrurile

și cred că își șterse și amprente înaintea de a pleca. Atmosfera se simțea ca și cum nu ar fi locuit niciodată acolo, ca și cum am trăit în singurătate timp de opt ani de zile. Dar ce sunt opt ani de zile? Poate că tot ce am trăit până acum a fost un vis, iar acum m-am trezit. Și așa se spune că un vis care pare că a durat ore întregi durează doar câteva secunde în realitate. Deși tu ai putea expune cu exactitate o mulțime de evenimente, acțiuni sau oameni. Însă apoi vine știința și îți comprimă toată realitatea din inconștient în doar câteva secunde. Asta să fi fost viața mea? Ți-a să fi fost visul? Dar ce vis... Cu un mariaj ideal și cu o viață perfectă... Da' de unde! Dacă aș putea să mă întorc în timp, aș putea trăi în celibat decât să trăiesc cu ea. Mereu cu așteptări prea mari de la ceilalți, mereu pe capul meu, mereu trăgând de mine încât să modeleze ceva ce ar fi vrut să fiu, o persoană egoistă, care mă voia doar pentru ea. Dar am cerut eu divorț pentru toate acestea? Ca să vezi, ce chestie! Probabil că i s-a urât cu binele! Ce provocare o să fie ca să găsească pe cineva care să-i suporte toate toanele, să fie acolo și ce vorbesc, doar să trăiască cu ea. Îi port multă milă celui care va cădea pradă tarantulei.

Într-o seară, amețit de la prea mult alcool, mi s-au activat sentimentele, pe care le credeam moarte și am sunat-o. De mai multe ori, căci o știam, nu se lasă din prima. Și în cele din urmă, mi-a răspuns:

- Încetează să mă mai suni. Ce naiba vrei?
- Vreau un răspuns. De ce ai făcut-o?
- Ai rămas același ipocrit ignorant. Crezi că am făcut-o de drag?
- Încetează cu căcaturile și spune-mi direct, ți-ai găsit pe altcineva, așa-i?
- Aș fi vrut. Să găsesc pe altcineva în tine. Pe cel care am sperat că vei fi atunci când ți-am zis da. Dar am fost proastă. Oamenii nu se schimbă, tu de ce ai fi făcut-o? Ți-am dat timp. Am avut răbdare. Mi-am spus că poate vei ieși din carapacea ta, poate vei asculta și vei putea vedea ce este în jurul tău. Am greșit. Tu ai rămas mereu îngropat în tine. Mereu cu ochii închiși și cu urechile astupate. Mi-am zis înainte că poate ești un om docil, că poate ești un om mult prea sensibil, căruia îi este frică să fie

rănit. Dar ai trecut de mult de asta, tind să cred că ești sociopat de-a dreptul!

- Am fost acolo pentru tine de fiecare dată când ai avut nevoie!
- Nu, să fii acolo nu însemna să stai lângă mine și să îmi zici să mă calmez. Aveam nevoie să fii prezent, ceva ce tu nu ai știut niciodată. Mereu retras în căcaturile tale, fie în proiecte, jocuri sau muzică. Niciodată acolo pentru mine! M-am săturat, înțelegi? M-am săturat să vorbesc mereu cu un perete, să privesc o statuie, fără emoții, fără cuvinte, fără simțiri. Te rog doar să mă lași în pace! Nu te mai vreau înapoi nici într-o mie de ani!
- Cu atât mai bine, nu m-ai meritat niciodată! Ai tras mereu de mine, să fiu cum vrei tu, să fac aia și... Alo?

Mi-a închis. Și jur că din toată conversația aceea am simțit doar răutate și venin. Doar critici și batjocură. M-am simțit ca și cum aș fi vorbit cu o adolescentă răsfățată. Ce vrea? Suntem oameni în toată firea, nu îi puteam cânta serenade și să îi cumpăr flori toată ziua, astea sunt acte de puștani care aspiră la ceea ce cică trăiesc oamenii mari. Mă lași...

O altă zi la muncă, aceleași coduri, același ecran, aceleași proiecte, dar cu o denumire diferită. Mă întorc acasă, aceleași ziduri reci, același televizor care vorbește în surdină, poate-poate o mai umple golul. Aș vrea să fug. Dar nu am unde. Aș vrea să evaderez de toate constrângerile și responsabilitățile. Dar asta este singurul lucru pe care îl mai am: apartamentul, un oracol unde ea și-a lăsat semnătura, o pocitanie urâtă, pe un act de divorț. Și mă simt mai singur ca niciodată. Ea nu poate simți sentimentul ăsta. Are un atu genetic: familia. Eu nu o am nici pe asta. Cei care m-au crescut, au murit de bătrânețe, iar părinții... nu îmi amintesc chipurile lor. Sunt conștient doar că m-au abandonat într-o lume rece, care nu cunoaște libertatea. Care te constrânge încă de când ajungi pe lume: ți-pă tare, deschide ochii, respiră, ia o notă cât mai mare, zâmbește în selfie-ul cu mama, că o să ajungă pe Facebook, iar mami nu vrea să se afișeze cu un copil urât. În cel mai rău caz, poate vei fi filmat live și toți prietenii lui tati și a lui mami vor vedea cum te zbați să te obișnuiești în mizeria pe care ei o numesc viață. Dar fii liniștit, vei primi doar reacții pozitive, adorabile chiar, indiferent de cât ești de urât ca exemplar uman. În cel mai rău caz, dacă chiar ești un specimen

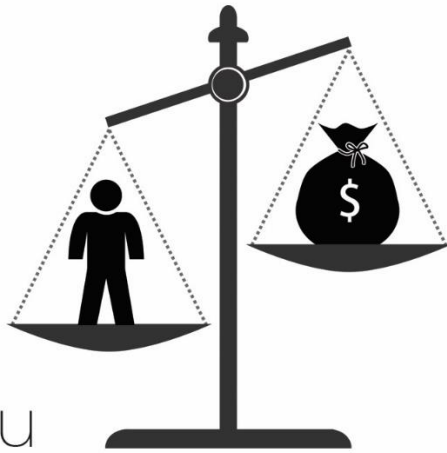
aparte, mami și tati vor primi multe unfollow-uri. Dar este bine, căci ei nu vor ști, iar ceea ce nu cunoști, nu te poate omorî, nu?

Sunt conștient că nu a fost alegerea lor. Nu e ca și cum un înger a apărut din senin pe carosabil și le-a spus: „Îmi cer scuze de deranj, fac un sondaj. Ipotetic vorbind, dacă ați avea de ales între a muri în mașină, fiind izbiți de către un bolid scump (nu știu exact ce mașină scumpă era pe vremea aia), condus de către o mini stea din Cuca Măcăi, care vrea să se dea în spectacol față de sclavii lui, sau să muriți de bătrânețe, alături de fiul vostru, ce ați alege?”. Iar tata sigur a răspuns: „mașină scumpă zici... mereu mi-au plăcut modelele noi și plus că ăla micu’ ne zăpăcește de cap cu urletele lui, așadar da... aleg prima variantă”. Și în continuare, răspunsul îngerului: „Păi ipotetic vorbind, o să muriți în 3... 2....1! Bine ați venit în Rai! Aveați un bilet câștigător și nu știam cum să vă fac intrarea!”.

Vedeți, sunt și hilar, ea nu a știut să aprecieze tipul ăsta de umor niciodată, îmi spunea că sunt bolnav, astăzi a schimbat-o pe sociopat. Aș putea să merg să-mi plâng amarul printre prieteni, dar ea uită că m-a făcut să mă depărtez de toți, până la ultimul. Din aceeași nevoie de posesivitate, de a petrece timp cu ea, de a sta doar cu ea, de a trăi doar cu ea. Ba că sunt o influență proastă, ba că sunt mult peste ei, că nu mă învață nimic constructiv, văicăreli de muiere geloasă. Așa că iată-mă aici: un jalnic de 38 ani, singur, sociopat și care are rădăcini adânci într-un apartament din Cotroceni. Dar tipele de pe Tinder nu trebuie să știe asta. Mi-am făcut recent cont, însă simt că este mult mai ușor sa te fuți dacă ești femeie. Adică, ce trebuie să faci, îți încarci o poză cu un decolteu generos, dai un swipe la unul care are brandul cât mai mare și mintea cât mai mică (dacă ești norocoasă, poate simți instinctiv grosimea portofelului) și apoi doar aștepti. Boii o să încerce să te impresioneze, că doar tu ești deținătoarea comorii absolute, iar ei sunt pirații inimii tale... sau cel puțin a patului. La polul opus, ca bărbat, trebuie să faci scurtă la mână de la atât swipe right, la alea bune-bune le oferi ca ofrandă super-like, că doar vrei să ieși în evidență, eventual trebuie să te duci la biserică să îți sfințească preotul aplicația, că poate-poate o să explodeze și la tine chatul. Cât despre poze, încerci să impresionezi fie cu brandul, fie cu barba de hipster și privirea îngândurată, fie cu lucrurile materiale, că poate nu observă că nu ai nici

mușchi și nici barbă, atât timp cât luxul strălucește. Și ghici ce, dintr-o mie de swipe right, apare după șapte zile și șapte nopți un match! Primești notificarea, îți bate inima cu putere, primul cap îți zice că vei fute în seara asta, în timp ce al doilea dă din cap afirmativ. Și în cele din urmă, îți apare zâna fermecată. O zână care pare totuși că a înghițit un întreg fast-food, însă nu îți dai seama de asta decât din a doua imagine, căci prima, normal, îi afișează doar chipul de înger, retușat cu efectul ăla ce îți șterge chiar și pielea naturală. Acum apar două variante, al doilea cap te întreabă: ești chiar atât de disperat, în timp ce primul îți zice că ai și tu standardele tale și că ar trebui să mai aștepți. Eventual poți să iei funcționalitatea aia suplimentară ca să vezi ce tipe îți dau like și poate-poate iese de-o vrăjeală. Oricum, eu nu am avut până acum nici un like. Deși mi-am pus poza cu decolteul generos și am zâmbit inocent. Glumesc, evident!

A trecut o lună de când locuiesc singur și reînvăț ce înseamnă să fiu eu cu mine. Adică ce înseamnă asta? Că las colacul sus, mă piș cu ușa deschisă și pot să am parte de mine oricând consider. Îmi sună telefonul, am o notificare de la Tinder. Același proces: primul cap, al doilea cap, suspans, suspans. Dau swipe la poze. Glumești? Nu e grasă, chiar deloc. Are un chip plăcut, nici inocent, nici masculin, undeva la mijloc. Este de un șapte. Însă merită să încerc. Am o vorbă, dacă este peste șase, e mai mult decât suficient pentru o noapte și ho, că nu mă refer la vârstă. Vorbesc cu ea, nimicuri, nu pare să aibă prea multe în cap. Însă din ce văd, cred că este vorba despre compensare: tot ce era de pus în cap, i s-a pus pe piept. Nici o supărare! Am stabilit să ne vedem. Fără obligații. Vom lua masa împreună și apoi poate ea o va lua pe masă.

Poate nu
observă că nu ai
nici mușchi și *nici*
barbă, atât timp

LUXUL
strălucește.

Capitolul 2

O aștept în fața blocului. Văd apropiindu-se de mașină o blondă înaltă, trecută de prima tinerețe. Este îmbrăcată cu o bluză albă, elegantă, pantaloni mulați și are în picioare tocuri înalte. Cobor din mașină și o sărut pe obraz, după care îi deschid portiera. Ce ciudat, nu am făcut asta pentru nevastă-mea niciodată. Dar presupun că vremurile disperate cer măsuri disperate. Nici nu aș fi simțit să o fac, însă pare genul de femeie care pune preț pe astfel de lucruri. Încerc să fac conversație în timp ce conduc:

- Georgiana... pot să îți spun Georgi, ar fi mai scurt.
- Sigur!
- Ce zici de Veranda Casa Frumoasă, ți-ar plăcea să mergem să mâncăm acolo?
- Da, sper să aibă mâncare vegetariană.
- O, nu mănânci carne?
- Păi asta înseamnă vegetarian, nu?
- Ai dreptate! Dar totuși, de ce ți-ai face o asemenea cruzime, întreb eu zâmbind.

Se uită la mine cu dispreț, după care privirea îi fuge înspre Rolexul de la mână. Își schimbă atitudinea simțitor și îmi spune zâmbind:

- Să înțeleg că tu nu ai putea trăi fără carne... Chiar te provoc, o să vezi că este o experiență interesantă.
- Nu aș putea, să știi! Dar vorbesc serios, de ce ai opta pentru asta?
- E mai mult o alegere personală, sunt o ființă miloasă, nu pot să omor nici măcar o muscă. Și când te gândești câte animale suferă doar pentru că omul nu-și poate controla instinctele animalice... Știi, am simțit că vreau să schimb ceva. Și tot timpul le zic asta, chiar și elevilor mei, că schimbarea începe de la tine.
- Dar despre defrișările masive ce zici? De ce nu iei o măsură și pentru asta?

- Ce măsură aş putea să iau?
- Ştiu eu... să nu îţi mai cumperi mobilă, zic eu zâmbind.
- E, şi tu acum, nu ne putem întoarce în sălbăticie. Totul trebuie să fie echilibrat în viaţă.

Stând la semafor, un copil îmbrăcat în haine murdare, trece printre maşini şi cerşeşte. Unii îi dau bani, în timp ce alţii îşi blochează uşile. Îmi scot portofelul şi trag geamul în jos pentru a-i oferi micuţului 10 RON, însă blonda ripostează:

- Să nu cazi în capcană! Jegoşii ăştia mici ţi-ar fura şi sufletul dacă ar putea. Sunt foarte sigură că duce banii părinţilor, pentru alcool şi droguri. Nu încuraja aşa ceva!
- Dar poate îşi va cumpăra mâncare de ei. Mai ştii?
- Din partea mea, poate să moară de foame. Cu cât mai puţini cerşetori, cu atât mai bine.

Rămân perplex, însă în interiorul meu se naşte un sentiment de reuşită. Nu mă fac pe mine 10 lei, însă oricum i-aş fi oferit doar dacă era cineva prin preajmă să îmi admire altruismul. Schimb subiectul în mod subtil.

- Spuneai ceva de studenţi, eşti profesoară?
- De elevi chiar. Sunt suplinitoare la o şcoală din Bucureşti. Tu ţi-ai pus pe profil că eşti programator, nu?
- Da, da. Măcar aşa să mai atrag şi eu femeile.

O văd cum strâmbă puţin din nas şi din nou îşi ia postura serioasă.

- Să ştii că nu e chiar aşa. Femeile nu sunt atât de atrase de oamenii cu o funcţie fancy. Vrem ceva mai mult de atât.

Ha, da, spuse blonda materialistă din dreapta mea. Pentru că nu mă pot stăpâni, îi răspund cu o replică acidă:

- Îmi place geanta ta!

Se ruşinează şi îmi spune încurcată, în timp ce îşi aranjează buclele după ureche:

- Ce spirit de observaţie! E un cadou de la cineva drag.

Tare îmi stătea pe limbă să o întreb ce funcție pompoasă avea cel care i-a oferit cadoul. Însă m-am abținut. Mi-am amintit care este scopul meu, nu să o scot din sărite, ci doar din haine. Așa că am continuat cu aceeași grimasă de bărbat cuceritor:

- Mai avem puțin. Sper să îți placă locația. Nu am mai fost de ceva timp acolo.

Ne ocupăm locurile și apoi comandăm. Aveau mâncare vegetariană, înspre fericirea blondei. Mă bucur să văd când o femeie are grijă de sănătatea ei, mai ales când mănâncă cu așa multă poftă a doua porție de înghețată cu ciocolată. Simt nevoia să destind atmosfera, așa că o întreb:

- De curiozitate, cum de mi-ai dat like?
- Nu o fac foarte des, îmi atrag atenția doar puține persoane. Însă tu aveai ceva aparte, care mi-a atras atenția. (Funcția, mașina?) Poate privirea, poate stilul tău, unele lucruri sunt inexplicabile. Dar tu ce ai văzut la mine?

M-am oprit din a-i spune că este atât de specială, încât atunci când dădeam swipe right de vreo zece minute, am observat ceva la profilul ei. Ceva nespus, ceva... decolteul?

- Îmi pari simpatică. Și acum că ne-am întâlnit, o companie foarte plăcută.

Îi vibrează telefonul. Pentru că mi-a atras atenția lumina ecranului, îmi îndrept privirea înspre acesta și surprind o frântură din notificare: „Ai o nouă potrivire!“. Nu o să mă prefac șocat, căci am o vârstă și nu voi face nici o dramă din asta. Am ieșit amândoi cu un scop, nu să ne găsim sufletul pereche. Mă fac că nu am văzut și continui discursul:

- Oricum, mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Și cine știe, dacă și ție o să îți placă cum va decurge întâlnirea, să mai existe alte câteva și pe viitor.

Îmi zâmbește și apoi îmi mulțumește pentru complimente. Vorbim lucruri ne semnificative, generice, ipotetice. Atunci când ajungem într-o zonă mult prea personală, ne retragem discret și ne potrivim mai bine

carapacea. Flecuștețuri, idei pe care sigur le-a citit prin cărți reprezentative. Este doar aparență, nimic mai mult. Doar o altă femeie care încearcă să impresioneze prin tot ceea ce poate oferi: corp. Și îmi pare rău pentru ea, la fel precum îmi pare și pentru nevastă-mea. Mă gândesc la ea și o vizualizez cu un lăbar la masă, care o soarbe din priviri, care îi oferă înțelegere falsă, care se chinuie să o asculte, să țină minte detalii, să o impresioneze, să o convingă că arată extraordinar pentru vârsta ei, că gândește într-un fel foarte diferit față de alte femei, că cel care a pierdut-o este un bou ce nu a știut să o aprecieze. Îl văd cum o privește, cum o vrea, ca apoi să se sature de ea și să nu mai știe cum să scape de prezența ei. Ce fel amuzant de a fi, câtă falsitate pentru niște scopuri pure. Încep să le apreciez pe prostituate! Măcar sunt sincere. Nu se feresc din a-ți spune sau arăta că fac asta pentru bani, că din asta se întrețin. Și bărbații știu în ce se bagă. Nu trebuie să își scoată în evidență calități pe care nu le-au avut vreodată, nu trebuie să piardă timpul, ci doar își realizează scopul, fără prea multe bătăi de cap. Ies din mintea mea și o văd în față, pe ea, Georgiana. Oare ce este cu adevărat în spatele hainelor și în spatele figurii pe care încearcă să mi-o ofere, în spatele zâmbetului fals și în spatele privirii care analizează tot ce este de valoare pe mine? Ce vrea cu adevărat?

- Nu mi-ai povestit cum de ai ajuns să predai.
- Mi se pare o activitate nobilă, știi, să lași ceva în urmă. Să formezi noi generații. Fac asta de puțină vreme. Înainte lucram la bancă. Însă au intervenit niște schimbări în viața mea și a trebuit să îmi redefinesc câteva aspecte.

Observ că printre aspectele pe care le-a redefinit au fost și sănii, însă o să țin această remarcă doar pentru mine. Îi zâmbesc sincer.

- Ți-ai imaginat vreodată că o să lucrezi ca și cadru didactic?
- O, nu, niciodată! Nu aveam preocupări de genul acesta când eram mică. Ba chiar eram mereu interesată de latura asta strict feminină, a senzualității. Știu că foloseam pe ascuns rujurile mamei, mă mai prosteam uneori pe tocuri, încercam diverse ținute. Copilării..

Ceea ce încerca să îmi transmită era cel mai probabil faptul că se pregătea să fie escortă sau dansatoare la bară, însă cel mai probabil și-a

dat seama că este mult prea complicat pentru ea. Și la cum este societatea asta, lucrurile se află repede. Tocmai de aceea probabil și-a „exersat” senzualitatea în videochat. Măcar acolo are certitudinea că o pot vedea numai lăbării cu bani și lipsiți de curajul de a fute cu adevărat. Râdem, glumim, însă dacă mă gândesc bine, figura ei mi se părea cunoscută, încă de când am văzut-o pe Tinder. Cine știe, poate am accesat videoclipuri cu ea fără să îmi dau seama. Viața te poate surprinde.

- Cred că fiecare fată trece prin etapa aceea (iar unora le place atât de tare, încât rămân blocate acolo, gândesc eu). Ai avut vreodată vreun ideal feminin?
- Evident! Când eram mică, mă atrăgeau vizual păpușile Barbie. Dar tu? Ce bărbat te inspiră?

Acum știm explicația pentru implanturile mamare... și pentru privirea goală.

- Dan Bilzerian, glumesc eu, apoi mă redresez. Desigur că glumesc, nici un bărbat nu își dorește cu adevărat tipul lui de viață.
- De ce nu? Să ai la dispoziție orice femeie pe care ți-o dorești... sună destul de fascinant.
- Și atunci care ar mai fi farmecul? Ce ar face leul dacă antilopa s-ar așeza fix în fața lui, cu o privire inocentă? Desigur, tot ar mânca-o, însă parcă ar fi fără gust. Totul constă în jocul de a obține ceea ce îți dorești.
- Sunt impresionată, ai un punct de vedere aparte!

Aparte? Ce se întâmplă acum? Se gândește la toată viața ei și cât de mult a greșit făcând-o pe-a antilopa leșinată în fața leului? Dar stai, ea e mult mai deșteaptă de atât! E tipul acela de pradă care aleargă puțin, după care se împiedică în mod intenționat. Ca în bancul cu găina și cocoșul: („Dacă fug prea iute, o să zică că-s proastă, dacă fug prea încet, o să zică că-s curvă. Mai bine mă împiedic.”).

După doar două ore în care antilopa și-a mestecat salata, ne-am ridicat de la masă. În timp ce o conduceam spre casă, am întrebat-o dacă nu i-ar plăcea să vadă unde locuiesc. I-am spus că am renovat recent și am

nevoie de câteva păreri despre designul interior, de la o persoană care are gusturi. Fără să ezite, a fost de acord. Eram împlinit. Știam că aceasta va fi o seară mare: sex fără obligații. Mai eram și satisfăcut deoarece mi-am pierdut în jur de trei ore să fac curățenie în casă. Nu voiam să îmi facă o părere proastă despre mine. Plus că sunt foarte sigur că nu s-ar fute într-o cocină de porci. Bărbații singuri ar trebui să primească mai multă apreciere atunci când casa lor este bec și lună. Nu o facem prea des, dar și când o facem este în scop nobil. Pe lângă curățenia din casă, a trebuit să am grijă și de mine. După cum ziceam, dacă este variabilă ipoteza că nu îi place să facă sex în cocina porcului, cu siguranță ideea de a face sex chiar cu porcul însuși nu i-ar surâde. În orice caz, mă pot mândri totuși cu o genă bună. Deși am doar 38 de ani, corpul meu nu o arată încă. General vorbind, căci pe măsură ce mai trece încă un an din viață, parcă testiculele îmi vor cu ardoare să cunoască genunchii. Și pentru că burta are cea mai mare grijă de latura mea emoțională, ține cu tot dinadinsul să mă oprească din a vedea întreaga călătorie a testiculelor. Însă înafară de aceste două aspecte, sunt mulțumit cu ceea ce afișez.

Ajungem în fața blocului. Îi deschid portiera. O văd că se uită confuză în stânga și în dreapta. Caută ceva. Mă întreabă:

- Unde este casa ta?
- A... casă? Stau la blocul din față!

Toată confuzia îi dispăruse de pe față, fiind înlocuită cu o grimasă acră și scârbită. Nu se aștepta să stau la bloc? Sau se aștepta la ceva rezidențial? Cine știe ce este în capul ei...

Urcăm în lift. Liniște mortuară. Este în continuare dezamăgită. Nu mai emană energii pozitive și pare că mă judecă undeva în interiorul ei. Simt că mergem la înmormântare, nu la distracție. Îmi imaginam că va fi altfel. Știi, cam cum e în filme, îi afișează în primul cadru că încep să se sărute pasional. În al doilea îi înfățișează în fața apartamentului, în aceeași ipostază, numai că de data aceasta se chinuie să deschidă ușa nerăbdători. Ceea ce mă frustrază este că nu afișează cadrul intermediar. Ce s-a întâmplat de la prima locație până să ajungă în fața apartamentului? S-au sărutat la fel de pasional și în Uber, taxi sau metrou? Au mers pe stradă cu aceeași fervoare? Ăsta ar fi un subiect de

studiat. Oricum, revenind la realitatea bacoviană, blonda nu era deloc entuziasmată. Mă gândeam să îi ofer condoleanțele mele, căci cel mai probabil îi murise așteptarea că va pune mâna pe un bogătan.

Intrăm în apartament. Inspectează toate camerele, apoi se oprește în fața bibliotecii. Pune mâna pe o carte de-a neveste-mii. Era despre spiritualitate și lucruri ezoterice. Baliverne, pe scurt.

- O, ești interesat de dezvoltare personală! Nu m-aș fi așteptat...

Oare de ce nu se aștepta? Par involuat, am rămas încă la nivelul de primată?

- Da, mai citesc uneori și așa ceva. Îmi place să cred că viața este ceva mai mult decât vedem.
- Și eu sunt o ființă spirituală. Cred că pacea interioară este cea mai mare comoară pe care o poate avea cineva. Chiar încerc să le transmit copiilor idei precum legea atracției. Să fie buni și să aibă compasiune pentru cei din jur. Să nu excludă sau să respingă pe nimeni. Să aibă sufletul curat.

Atât de multe contradicții... Prin pace spirituală probabil că se referă la vacanțe în Dubai și Bali, poșeta aceea scumpă, portofelul de firmă și vânatoarea continuă după bărbați cu bani. Adică eu o înțeleg perfect. Altfel simți pacea spirituală în Bali, decât într-o garsonieră și altfel te simți ca ființă spirituală atunci când poți să îți afișezi noile haine de fițe.

- Sunt de acord cu ce spui. Ești o persoană religioasă, Georgi?
- O, da, chiar de curând am fost la moaștele lui Arsenie Boca. Părinții mei au avut grijă în copilărie să îmi ofere educația religioasă și spirituală necesară. Nu știu, simt cum tineretul din ziua de astăzi se depărtează din ce în ce mai mult de divinitate și au o afinitate înăscută înspre ispitele demonice. Și este păcat de generația asta...
- Și ce ai simțit?
- Huh, nu înțeleg întrebarea!
- Ce ai simțit când ai fost la moaște?

- Oh, scuze! O senzație de liniște și pace, căldură sufletească. Oricum, simt în adâncul sufletului că acesta este mereu cu mine.

Să sperăm că nu te veghează și când faci videochat sau stai pe Tinder! Deși cine știe, poate chiar de la el a venit inspirația divină să îți faci cont și să îți găsești prostul. Poate și sfinții evoluează o dată cu noi. Nici divinitatea nu mai e ce a fost o dată...

- Eu nu sunt atât de religios. Cred doar în energii. Tare greu îmi vine să cred că există o persoană acolo sus care ne judecă toate acțiunile banale, însă întoarce privirea la evenimentele cu adevărat importante din lume, precum războiul, foametea, violurile, etc.
- Omul și-a făcut-o cu mâna lui! Dumnezeu cu siguranță nu își dorește așa ceva, însă știi cum e, suntem greu de controlat!
- Asta înseamnă că nu este o divinitate atât de absolută, dacă nu își poate controla propria creație, nu?
- Nu îmi place acest subiect! Ai oarecum înclinații înspre ateism, știai asta?
- Nu neapărat! Credința nu constă în religie, ci în bunătate și iubire.
- Parțial, ai dreptate! Deși să știi că ți-am observat și CD-urile cu muzică nu foarte creștină. Așadar, nu mă poți contrazice în totalitate.
- Ah, te referi la cele rock? Este doar un manifest al emoțiilor, nu o lucrare de laudă asupra energiilor rele sau a diavolului, cum spun creștinii. Știi, e ca atunci când simți o emoție negativă și ai nevoie de ceva care să îți exprime starea prin care treci. Unii găsesc acel ceva prin cărți, alții prin diferite pasiuni, eu o fac prin muzică. Nu este vorba despre frustrare sau ură. Ci doar un manifest artistic. Căci până la urmă, despre asta este vorba în artă, despre emoții, indiferent dacă sunt pozitive sau negative. Haide, ar trebui să fii mai deschisă la minte! Nu ai 60 de ani ca să te plafonezi cu astfel de gânduri!
- În fine, văd că se face târziu! Ar trebui să merg acasă, mâine trebuie să mă trezesc de dimineață.
- Înțeleg... Te duc eu.

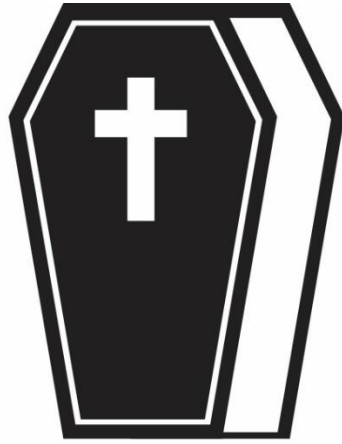
- Nu e nevoie, voi lua un taxi.

Și antilopa se depărtă nervoasă de leu... Iar leul o lăsa să plece, după ce își luă la revedere de la ea. După o anumită vârstă, simți nevoia să nu mai impresionezi, dacă îți dai seama că totul este în zadar. Unii oameni sunt atât de închiși la minte, încât dacă îi contrazici sau îi faci să își regândească valorile după care trăiesc, te vor urî. Și asta nu mai ține de tine. Îmi pare rău pentru eșecul din seara asta? Nu! Mă simt eliberat! Poate că mental nu eram pregătit să fiu cu o altă femeie, chiar și dacă era vorba numai despre sex. Poate că îmi doream ceva mai mult de la ea. Însă ca de obicei, așteptările pot distruge orice farmec al realității. Așadar, ce am învățat despre mine? Pe lângă că sunt sociopat, mai sunt și ascultător de rock, adică susținător al Satanei. Îmi și închipui această percepție religioasă. Cum ar fi dacă ascultătorii de rock ar bate din ușa în ușa și ar începe să promoveze o nouă religie? Nu una satanistă și nici antiteistă, ci una cu scopul de a deschide ochii. Îmi imaginez doar cum ar decurge o pildă rockistă:

- Bună ziua! Aveți puțin timp pentru a discuta despre energiile acestea care există în noi toți? Din dorința de a fi controlați și din convingerea că există ceva mai presus de umanitate, unii au personalizat una dintre energii și i-au pus numele de Lucifer. Cum se manifestă acest Lucifer? Prin ură, sentimentul acela pe care sigur l-ați simțit de curând, o zonă care arde în piept, vă atacă creierul și îl umple cu venin. O energie care vă îndeamnă la acțiuni și cuvinte negative. Alte manifestări ale acestei energii care există în noi toți? Păi să vedem, invidie, tristețe, aroganță, nervozitate, resentimente, vină, frică, depresie. Aici vine partea amuzantă! La unele persoane, această energie „Lucifer” este mai accentuată, iar la altele este pasivă sau o pot controla ușor. Deoarece majoritatea lucrurilor care există, au și un opus, oamenii au simțit nevoia să îi creeze o concurență acestui Lucifer. Astfel se naște a doua energie: Dumnezeu. Simptome? Bunătate, iubire, pasiune, speranță, satisfacție, recunoștință și tot spectrul de senzații care îi aduc omului o stare de bine, care îl inspiră sau care îl fac să realizeze că toți suntem parte a unui singur întreg. Încetează să mai crezi în prostii, încetează să complici lucruri simple! Nu te mai minți și realizează că atât

Dumnezeul la care te rogi, cât și Luciferul pe care îl respingi și de care îți este frică, este parte din tine și că este doar alegerea ta atunci când vine vorba de partea dominantă. Fii propriul tău zeu și ia-ți viața în mâini!”

Ei, cu asemenea discurs, eu i-aș primi în casa mea, ba chiar le-aș da și o bere.

Mă gândeam să îi
ofer **condoleanțele
mele** [...] probabil îi
murise așteptarea
că va pune mâna pe
un bogătan.

Capitolul 3

Ziua 45 de burlăcie. Aceeași cameră cu pereți goi, aceeași inimă pustie, același sociopat. Mă simt izolat de oamenii din jurul meu. Simt că nu pot interacționa așa cum trebuie. Am ajuns la concluzia că în decursul anilor ce au trecut, m-am închis din ce în ce mai mult în mine. Poate că ea avea dreptate. Sau poate doar mă urăște. Nimic nu mă mai satisface. Am încercat să evaderez din propria închisoare, ducându-mă prin diferite baruri din Centrul Vechi. Rezultatul? O mulțime de oameni în jurul meu, însă eu mă simțeam mai singur și mai neînțeleas ca niciodată.

Poate că sunt în depresie. Nu știu cum ar trebui să se simtă, dar dacă plânsul la diferite melodii romanțioase este unul dintre simptome, poate că sunt. Trebuie să recunoaștem, depresia nu mai e ce a fost o dată. Nu îi mai scrii scrisori lungi și romantice în care o anunți că te vei sinucide, acum îi dai mesaj cu: dacă nu te împaci cu mine, îți public nudurile. În deceniul actual, oamenii nu se mai spânzură, însă postează pe Facebook și Tumblr motive pentru care viața este de căcat și nu merită trăită. Ba chiar mai mult, în loc de scrisoarea de adio, își publică ultima postare pe pagina lor personală, tot cu același context, în care arată unde a greșit omenirea. Depresia are multe simptome contemporane. La prima lacrimă, oamenii iau Prozac și Xanax. La a doua, deja își fac programare la psiholog. Iar la a treia, își fac canal de YouTube în care povestesc cum au trecut peste traumă.

Îmi simt existența fără valoare și constat că nu am un motiv pentru care exist pe acest pământ. Probabil că simptomele pe care le manifest corespund cu cele ale depresiei. Prietenii din lista de Facebook îmi scriu îngrijorați că pozele pe care le postez nu sunt foarte fericite și nu induc starea de bine. Dar nu am ce să le fac dacă ei cred minciunile de pe rețelele de socializare... Cel mai probabil, trăiesc cu concepția că tipele care postează numai despre fericire și pace interioară trăiesc o viață fără nici o problemă și că nu au vărsat o lacrimă vreodată, deoarece tot ceea ce se întâmplă, este parte din destin și că tot ceea ce trăim ne oferă o lecție. Nu mai trăiți într-o iluzie! Nu vă mai separați în propria bulă imaginară, considerând că voi sunteți speciali, diferiți de toată plebea care există în jurul vostru. Am să te surprind cu această

afirmație, însă și plebea pe care o judeci crede același lucru despre propria persoană. Sentimentul de unicitate ar trebui să dispară, mai ales din mintea tinerelor, care țin cu tot dinadinsul să își arate autenticitatea. Vreau să trăiesc ziua când cineva va crede cu adevărat și va resimți în întreaga sa ființă că este parte din ceva colectiv, că este la fel ca toți ceilalți, cu propriile decepții, ambiții, dar și momente unice, pe care le ține aproape de inimă. Vedeți mai mult decât o simplă suprafață și trăiți persoana care sunteți cu adevărat! Nu vă mai ascundeți după clișee, după cuvinte pompoase, după postări inteligente, după filtre de cățele sau de Barbie la plajă, aflată în Hawaii. Ceea ce nu se vede în tot filtrul pe care ți-l pui pe față este că Barbie stă lângă un Ken stafidit, ce are vârsta direct proporțională cu numărul de bărbați care și-au dat check in în patul faimoasei păpuși. Acceptă realitatea, Barbie nu este fericită, iar tu nu o să ajungi niciodată ca Barbie... cel mult ca și fața de câine din filtrul pe care numai ce l-ai folosit.

Mă rog, tocmai ce am postat o poză cu cartea de care m-am apucat de citit. Dezbate un subiect filosofic, deși cel mai probabil nu o să o termin niciodată, pentru că mă plictisesc cărțile de genul, dar e bine să știe cei care mă urmăresc că mă pasionează subiectele culte. Adică e un lucru bine știut, femeile sunt atrase de bărbați inteligenți, de la care au ce învăța sau cel puțin, cu care au ce abera. Însă trebuie să fii vigilent. De-a lungul vieții am învățat ca nu e bine să pari nici foarte intelectual, căci mereu se vor găsi proști să te contrazică, indiferent de subiect sau cunoștințele pe care le au. Pentru fiecare faptă științifică demonstrată din lumea asta există sute de oameni care ar contrazice-o, cu un simplu „bă, nu știu, eu nu prea aș crede asta”. Asta înseamnă să te piși pe sute de cercetători, cu un simplu „bă, nu știu ce să zic”. Iar de acolo până la „este o conspirație mondială, vor să ne facă să credem toate prostiile” este doar un singur pas, însă unul sigur și hotărât pentru un pseudointelectual paranoic. Și revenind la femei, după cum ziceam. Arată-le că ai citit multe la viața ta, că au cu cine discuta, însă nu le contrazice vreodată. De ce? Pentru că în momentul în care ai făcut-o, îți vor da milioane de motive pentru care tu ești un prost. Indiferent de diploma pe care o ai, funcția, studiile sau cunoștințe, fie că ești un inginer desăvârșit, medic devotat sau avocat iscusit, în momentul acela adevărul este unul singur: ești un mare prost și mai ai și mărimea penisului sub standardele internaționale. Așa că fii deștept și nu te

contrazice cu femeia din fața ta! Poate că greșește într-un mod fantastic, iar macho-ul din tine îți spune că trebuie să îi spui adevărul, că nu o poți lăsa să trăiască în ignoranță! Nu asculta acel macho, e doar prostul din tine care vorbește, știi tu, ăla cu penisul mic. Dar adevărul triumfă mereu! Sâchh, nu și de data aceasta! Vrei să faci sex, nu să deschizi un proces cu sută la sută șanse de a fi închis.

Subiectul ăsta mă face să îmi amintesc de o întâmplare petrecută cu nevastă-mea. Ne pregăteam de culcare, când esența feminină din ea s-a gândit să mă întrebe dintr-o dată la ce oră am fost născut, cu o tonalitate care arăta că ar fi cine știe ce subiect de dezbătut. Eram intrigat, somnoros, însă dacă femeia voia să afle asta, înseamnă că era esențial pentru... rutina ei de dinainte de culcare, presupun. Nu știam ce îmi va face, vrăji, se va ruga la îngeri, mă va blestema? Îi spun cu supunere ora la care m-am născut, iar dialogul decurge ceva de genul:

- Ora 16 ai zis, da? Stai să îți calculez ascendentul!

Mă și gândeam, oare cum se desfășoară acest calcul? Va extrage radical din 16, va face o integrală din suma numerelor care coincid cu numele meu? În imaginația mea, tot procesul se desfășura într-un mod mistic: o vedeam cum se ridică din pat, trage draperiile în așa fel încât lumina lunii pline să cadă direct pe birou. Deschide geamul, verifică direcția în care bate vântul. Apoi se așează pe scaun. Își scoate un caiet. Începe să facă calculele. Desenează ceva. Parcă am auzit că îi spune astrogramă. O văd cum se chinuie. Nu îi ies calculele. În mintea mea, văd că face asta timp de 40 de nopți la rând. Toate astea până îi iese rezultatul. Dar oare ce va face cu el?

- Ce e ăla un ascendent?

În timp ce îmi scoate telefonul, îmi spune zeflemitor:

- De la o anumită vârstă, o să preiei caracteristicile zodiei sub care ai ascendentul.
- Păi și cu zodia aia inițială, ce fac? Aia este de rezervă, când rămâne ascendentul pe pană?
- Nu fi ignorant, se întâmplă să ai caracteristici din ambele.

O văd că tastează pe telefon. În minutul următor îmi spune dezamăgită rezultatul. Unde sunt foile, unde sunt nopțile petrecute în fața biroului, cu sudoarea pe frunte și cu nervii întinși că nu îi iese rezultatul? Ce face tehnologia din ziua de azi... Ușurează până și viața vrăjitoarelor! Îmi și închipui cum citesc acum pirandele în palmă, în secolul 21. Nu mai trebuie să fii prezent fizic ca să îți ghicească viitorul, trecutul și prezentul alternativ. Tot ce trebuie să faci este să îi trimiți două poze cu palmele, pe WhatsApp. Dacă vrei să îți ghicească în cafea, au aplicație și pentru asta. Miști un pic de ecranul telefonului și gata: rezultatul se întâmplă chiar în fața ochilor tăi! Cât despre dezlegatul sau legatul blestemelor, nici nu trebuie să mai aduci vreun fir de păr, o geană sau o unghie. Are nevoie doar de profilul de Facebook a persoanei vizate.

- Nici nu aș fi spus altfel, ai ascendent în Fecioară. Trebuia să îmi dau seama, spuse ea dezamăgită.
- Și te nemulțumește asta?
- Eu știu... Fecioarele nu prea sunt compatibile cu Peștii.
- Depinde de sumă.

Îmi ignoră gluma proastă și mai veche decât mIRC-ul, după care continuă cu aberația:

- Acum că mă gândesc, chiar ai anumite trăsături din ascendent, mult mai multe decât de la Berbec. Adică ești meticulos și exigent. Asta este încă o dovadă a faptului că nu avem o compatibilitate bună.
- Dar suntem de opt ani împreună.
- Nu contează, zodiile nu mint. Ai văzut că mereu ne certăm pe subiecte stupide!
- Chiar crezi că 12 zodii definesc în totalitate 7 miliarde de oameni de pe pământul ăsta?
- Acum nu trebuie să se potrivească perfect! Toți oamenii sunt diferiți. Și trebuie să iei în considerare mai multe aspecte. Ești ignorant, asta ești! Nu știi nimic despre subiect, doar încerci să îți bați gura aiurea. Nu este vorba numai despre cele 12 zodii. Este vorba despre nume, data, ora și localitatea nașterii. Sunt mai multe lucruri care se iau în considerare. Nu este totul chiar

atât de simplificat! Toate astea formează o astrogramă care diferă de la om la om.

- Bun, bun! Păi și dacă luăm o pereche de gemeni în calcul? Singurul lucru diferit ar fi doar numele, nu? În rest, au toate aspectele asemănătoare. Asta înseamnă că ăștia doi oameni o să trăiască la fel ca două picături de apă? Cu aceleași caracteristici, același destin, aceiași parteneri, mai știi?
- Astea sunt excepții! Iarăși faci o dramă științifică dintr-un nimic! Nu te-ai săturat de toate astea? Mereu crezi că le știi pe toate, că totul poate fi demonstrat, că totul are o logică! Ei bine, mai sunt și situații care nu pot fi explicate!
- Cum ar fi?
- Cum ar fi relația cu un prost ca tine!

Așadar, tot ce am învățat din acea conversație productivă a fost că sunt un prost și un ignorant. Plus că nu am mai văzut sex o săptămână de la întâmplare. Când încercam să inițiez ideea, îmi spunea să îmi construiesc o „roboată” cu cunoștințele mele științifice, că aceea ar fi singura care s-ar culca cu mine. Așa că am învățat că tăcerea este uneori prețioasă, mai ales atunci când te cerți cu un expert la dezbateri complet iraționale și fără sens.

Amintirea asta îmi adâncește și mai mult depresia. Deși era nebună, o iubeam, cu bune și cu rele. Uneori mă amuzau toate discuțiile în contradictoriu. Era ca un exercițiu care mă învăța să îmi țin gura și să fiu calm, indiferent de ce vulcan zace lângă mine, gata-gata oricând să explodeze. Vorbea, vorbea și iar vorbea, în timp ce eu mă uitam la ceas și așteptam ca tot acel monolog să se termine pentru a-mi vedea de treabă mai departe. Și uneori simțeam că o face intenționat. Chiar când începeam un joc online sau când eram cu totul acolo și făceam parte din poveste, vine balaurul lângă mine, scoțând foc pe gură și pe nări. Din respect, când îmi era lumea mai dragă, trebuia să opresc jocul și să ascult ce avea de zis acest Gollum nervos de un metru și jumătate. Ceva îmi spunea că monstrul din fața ochilor mei era mai greu de înfrânt decât cel din joc. Plus că hei, trăiam o experiență 4D, fără să fi plătit nimic. Diferența era că aș fi avut o singură viață dacă aș fi spus ceva greșit sau dacă aș fi făcut o mutare nejustificată. Chiar dacă eram atent, aveam o gândire strategică și îmi doream să calmez monstrul, tot îmi

auzeam replica: „asta faci toată ziua, stai și te joci, nu te mai maturizezi o dată?”. La fel ca în cazul de mai sus, indiferent de ocupație, de cât de mult sau puțin ai munci, chiar și dacă te joci o dată pe săptămână pe calculator, asta e o replică generală pe care o vei auzi. Sfatul meu? Nu încerca să le schimbi, căci te vei lupta cu morile de vânt. Mori blonde, roșcate sau brunete, care nu sunt puse în mișcare de către energia eoliană, ci de către o poftă nebunească de a avea dreptate și de a umili „inamicul”, care cu siguranță vrea să le contrazică.

Gândurile astea, introspecțiile, strofocări ale minții, le asemăn cu un fir de ață care îți atârână de o bluză. Pe măsură ce tot tragi de el, pare că nu se mai termină. Așa și cu gândurile mele. Un gând îl generează pe altul și tot așa, până noaptea mi se scurge în fața ochilor. Până rămân să mă lupt cot la cot cu alarma de dimineată, care pare că vrea să îmi facă în ciudă. Îmi aduc aminte acum clar și concis: un alt argument exemplificator care să îmi dea dreptate. Femeile nu sunt de contrazis! Nici atunci când sunt lipsite de umanitate sau de bun simț! Se întâmpla acum doi ani...

Era weekend și ne beam cafeaua împreună. Iubeam zilele libere, erau o ocazie excelentă care îmi reamintea cât de frumos este să petreci timp cu persoana iubită, să restabilești conexiunea și să te bucuri de relaxare, după o săptămână grea de muncă. Cel mai frumos cadou pe care i-l poți oferi cuiva este timpul tău prețios. Stăteam la aceeași măsuță unde ne-am certat ultima dată. Numai că de data aceasta, atmosfera era prietenoasă și caldă. Ea scrolluia pe Instagram, în timp ce eu eram în căutare de articole științifice pe Facebook. Noroc cu reclamele! Mă scutesc de a mai căuta pe Google subiectele de care sunt interesat! Cum ar veni, toată informația vine la botul calului sau se duce Mohamed la munte. Găsisem ceva interesant și aș fi vrut să împărtășesc cu ea curiozitățile, însă fix înainte de a spune ceva, mi-o luă înainte cu o observație:

- Ce spui despre tipa asta, nu-i așa că are fundul plat sau doar mi se pare mie?
- Nu e scriitoarea romanului ăluia controversat?
- Da, aia e! Toată lumea o ridică în slăvi că e așa frumoasă, însă mie nu mi se pare nici pe aproape. Adică uită-te și tu la ea! Cum

să te afișezi așa în societate? Știi că nu sunt învechită și sprijin femeile să aibă grijă de ele, însă până în limita decenței. O femeie poate fi sexy și îmbrăcată. Nu trebuie să își afișeze corpul la toată lumea.

- Dar aici este la mare. Si nu știu ce să zic despre fundul ăla, mie mi se pare că arată bine.
- Fugi de aici! Bărbați... v-ați culca cu orice femeie care mișcă și are două picioare. Adică zi serios, tu ai fi de acord ca fata ta să pozeze așa?
- Care e diferența între a o vedea așa, la mare, și a o vedea într-o poză? Nu e același lucru?
- Contextul diferă! Nu observi nuanțele! Îți zic eu, o femeie care se respectă nu face așa ceva!
- Nu știu ce să zic...

Mai trec câteva minute și discuția reîncepe iar. Sigur a văzut o altă femeie cu fundul plat sau fără sâni, care se afișează într-un mod indecent și provocator.

- Știai că trupa asta de tipe s-a destrămat? Vai, și ce declarații fac una împotriva celeilalte... Păcat, chiar îmi plăcea cum jucau împreună. Erau amuzante. Nu înțeleg de ce femeile se atacă atât de mult între ele. Ar trebui să fim unite și să ne încurajăm reciproc. Însă cred că invidia este mult prea mare. Fiecare femeie vrea să se afirme, să primească atenție, să fie recunoscută. Așa că atunci când o vedem pe alta că poate mai bine decât noi, începem să o atacăm, fie direct sau indirect. Și apoi ne plângem că nu putem lupta împotriva patriarhatului. Noi îl încurajăm prin lipsa asta de uniune.
- Păi știi și tu cum se zice, schimbarea începe cu tine, nu? Poate pentru început ar trebui să nu mai judeci femeile cu fundul plat și să le lauzi pentru aptitudinile pe care le au și cu care s-au afirmat. Ce zici?
- Dar ți se pare că i-am negat talentul de scriitoare? Doar am făcut o mică observație legată de felul în care se afișează în public. Asta nu înseamnă că nu o sprijin și că nu o respect ca femeie!

- Și dacă ipotetic vorbind, să spunem că am ieși la un eveniment și tu te-ai îmbrăca mult prea sumar și ți-aș spune asta, că te afișezi într-un mod mult prea exuberant în societate și că s-ar putea să faci o impresie proastă, ce ai spune?
- Că o femeie poate să se îmbrace exact așa cum vrea ea. Că nu trebuie judecată în funcție de vestimentație! Dacă are o rochie scurtă, nu înseamnă că vrea să și-o tragă cu tine sau că o cere! Ci că pur și simplu este mândră de felul în care arată și că se simte bine cu ea însăși. Și că am o individualitate, pe care tu ar trebui să mi-o respecti. Am conștiință și am creier și eu de una singură, așa că pot să judec eu însămi mesajele și semnele pe care le transmit. Ba chiar te-aș pune să îmi ceri scuze că faci astfel de observații.
- Am înțeles, spun eu resemnat de situație și închis la propriul joc.

Oamenii ***nu se mai
spânzură***, însă
postează [...] ***motive
pentru care viața
este de căcat.***